

กฎหมายยา(ใหม่) ...

เป็นพิษต่อประชาชน เป็นภัยของประเทศชาติ

กฎหมายที่เกี่ยวกับการคุ้มครองผู้บริโภค ที่เกี่ยวข้องกับสินค้าและบริการในปัจจุบันมีหลายฉบับมาก กฎหมายที่สำคัญที่น่าสนใจและศึกษามีดังต่อไปนี้

พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒

ในพระราชบัญญัติฉบับนี้ นิยามคำว่าซื้อและขายไว้ และนิยามคำว่า“สินค้า” หมายความว่า สิ่งของที่ผลิตหรือมีไว้เพื่อขาย; “บริการ” หมายความว่า การรับจัดทำกรงาน การให้สิทธิใด ๆ หรือการให้ใช้หรือให้ประโยชน์ในทรัพย์สินหรือกิจการใด ๆ โดยเรียกค่าตอบแทนเป็นเงินหรือผลประโยชน์อื่นแต่ไม่รวมถึงการจ้างแรงงานตามกฎหมายแรงงาน; “ผลิต” หมายความว่า ทำ ผสม ปูจ ประกอบ ประคิษฐ์ หรือแปรสภาพและหมายความรวมถึงการเปลี่ยนรูป การดัดแปลง การคัดเลือก หรือการแบ่งบรรจุ

“ผู้บริโภค” หมายความว่า ผู้ซื้อหรือผู้ได้รับบริการจากผู้ประกอบธุรกิจหรือผู้ซึ่งได้รับการเสนอหรือการชักชวนจากผู้ประกอบธุรกิจเพื่อให้ซื้อสินค้าหรือรับบริการ และหมายความรวมถึงผู้ใช้สินค้าหรือผู้ได้รับบริการจากผู้ประกอบธุรกิจโดยชอบ แม้มิได้เป็นผู้เสียค่าตอบแทนก็ตาม

“ผู้ประกอบการ” หมายความว่า ผู้ขาย ผู้ผลิตเพื่อขาย ผู้ส่งหรือนำเข้ามาในราชอาณาจักรเพื่อขายหรือผู้ซื้อเพื่อขายต่อซึ่งสินค้า หรือผู้ให้บริการ และหมายความรวมถึงผู้ประกอบการโฆษณาด้วย

หัวใจของกฎหมายคุ้มครองผู้บริโภคนี้ คือการให้สิทธิแก่ผู้บริโภคมีสิทธิได้รับความคุ้มครองดังนี้

- (๑) สิทธิที่จะได้รับข่าวสารรวมทั้งคำพรรณนาคุณภาพที่ถูกต้องและเพียงพอเกี่ยวกับสินค้าหรือบริการ
- (๒) สิทธิที่จะมีอิสระในการเลือกหาสินค้าหรือบริการ
- (๓) สิทธิที่จะได้รับความปลอดภัยจากการใช้สินค้าหรือบริการ
- (๓ ทวิ) สิทธิที่จะได้รับความเป็นธรรมในการทำสัญญา
- (๔) สิทธิที่จะได้รับการพิจารณาและชดเชยความเสียหาย

ทั้งนี้ ตามที่กฎหมายว่าด้วยกานั้น ๆ หรือพระราชบัญญัตินี้บัญญัติไว้ที่จะขอรระบุให้ชัดเจนก็คือ การคุ้มครองสิทธิผู้บริโภคนี้ สิ้นแล้วแต่คุ้มครองทั้งจากการใช้สินค้าและบริการด้วย มิใช่คุ้มครองสิทธิจากการใช้สินค้าเพียงประการเดียว ในความเป็นจริงแล้ว ทุกวันนี้ผู้บริโภคได้บริโภคการบริการมากกว่าการบริโภคสินค้าเสียอีก ไม่ว่าจะด้านขนส่ง การไปรษณีย์ การบันเทิง การท่องเที่ยว ทางด้านการประกอบวิชาชีพ ซึ่งรวมทั้งวิชาชีพด้านการสาธารณสุขด้วย

ความสำคัญของกฎหมายคุ้มครองผู้บริโภคฉบับนี้ ได้ระบุไว้ในหมายเหตุบางตอนไว้ว่า เนื่องจากปัจจุบันนี้การเสนอสินค้าและบริการต่าง ๆ ต่อประชาชนนับวันแต่จะเพิ่มมากขึ้นผู้ประกอบการค้าและผู้ประกอบการโฆษณาได้นำวิชาการในทางการตลาดและทางการ โฆษณามาใช้ในการส่งเสริมการขายสินค้าและบริการ ซึ่งการกระทำดังกล่าวทำให้ผู้บริโภคตกอยู่ในฐานะที่เสียเปรียบ เพราะผู้บริโภคไม่อยู่ในฐานะที่ทราบภาวะตลาด และความจริงที่เกี่ยวกับคุณภาพและราคาของสินค้าและบริการต่าง ๆ ได้อย่างถูกต้องทันทั่วทั้งนี้ นอกจากนั้นในบางกรณีแม้จะมีกฎหมายให้ความคุ้มครองสิทธิของผู้บริโภคโดยการกำหนดคุณภาพและราคาของสินค้าและบริการอยู่แล้วก็ตาม แต่การที่ผู้บริโภคแต่ละรายจะไปฟ้องร้องดำเนินคดีกับผู้ประกอบการค้าหรือผู้ประกอบการโฆษณาเมื่อมีการละเมิดสิทธิของผู้บริโภค ย่อมจะเสียเวลาและค่าใช้จ่ายเป็นการไม่คุ้มค่า และผู้บริโภคจำนวนมากไม่อยู่ในฐานะที่จะสละเวลาและเสียค่าใช้จ่ายในการดำเนินคดีได้ และ

ในบางกรณีก็ไม่อาจจะจับหรือยับยั้งการกระทำที่จะเกิดความเสียหายแก่ผู้บริโภคได้ทันทั่วทั้งที่ สมควรมีกฎหมายให้ความคุ้มครองสิทธิของผู้บริโภคเป็นการทั่วไป โดยกำหนดหน้าที่ของผู้ประกอบธุรกิจการค้าและผู้ประกอบธุรกิจโฆษณาต่อผู้บริโภค เพื่อให้ความเป็นธรรมตามสมควรแก่ผู้บริโภค ตลอดจนจัดให้มีองค์กรของรัฐที่เหมาะสมเพื่อตรวจตราดูแลและประสานงานการปฏิบัติงานของส่วนราชการต่าง ๆ ในการให้ความคุ้มครองผู้บริโภค จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้ขึ้น

พระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๕๑

พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ได้บัญญัติว่าผู้บริโภคมีสิทธิที่จะได้รับการพิจารณาและชดเชยความเสียหาย แต่การฟ้องร้องตามกฎหมายแพ่งนั้น ภาระพิสูจน์ตกอยู่กับผู้ฟ้องซึ่งเป็นฝ่ายเสียเปรียบอยู่แล้ว จึงได้ตรากฎหมายฉบับวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภคนี้ขึ้นมา ด้วยเหตุผลที่ว่า การประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ โดยที่ปัจจุบันระบบเศรษฐกิจมีการขยายตัวอย่างรวดเร็ว และมีการนำความรู้ทางด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีมาใช้ในการผลิตสินค้าและบริการมากขึ้น ในขณะที่ผู้บริโภคส่วนใหญ่ยังขาดความรู้ในเรื่องของคุณภาพสินค้าหรือบริการ ตลอดจนเทคนิคการตลาดของผู้ประกอบธุรกิจ ทั้งยังขาดอำนาจต่อการเข้าทำสัญญาเพื่อให้ได้มาซึ่งสินค้าหรือบริการ ทำให้ผู้บริโภคถูกเอารัดเอาเปรียบอยู่เสมอ นอกจากนี้ เมื่อเกิดข้อพิพาทขึ้น กระบวนการในการเรียกร้องค่าเสียหายต้องใช้เวลานานและสร้างความยุ่งยากให้แก่ผู้บริโภคที่จะต้องพิสูจน์ถึงข้อเท็จจริงต่างๆ ซึ่งไม่อยู่ในความรู้เห็นของตนเอง อีกทั้งต้องเสียค่าใช้จ่ายในการดำเนินคดีสูง ผู้บริโภคจึงตกอยู่ในฐานะที่เสียเปรียบจนบางครั้งนำไปสู่การใช้วิธีการที่รุนแรงและก่อให้เกิดการเผชิญหน้าระหว่างผู้ประกอบธุรกิจกับกลุ่มผู้บริโภคที่ไม่ได้รับความเป็นธรรมอันส่งผลกระทบต่อระบบเศรษฐกิจโดยรวมของประเทศ สมควรให้มีระบบวิธีพิจารณาคดีที่เอื้อต่อการใช้สิทธิเรียกร้องของผู้บริโภค เพื่อให้ผู้บริโภคได้รับความเสียหายได้รับการแก้ไขเยียวยาด้วยความรวดเร็ว ประหยัดและมีประสิทธิภาพ อันเป็นการคุ้มครองสิทธิของผู้บริโภค ขณะเดียวกัน เป็นการส่งเสริมให้ผู้ประกอบธุรกิจหันมาให้ความสำคัญต่อการพัฒนาคุณภาพของสินค้าและบริการให้ดียิ่งขึ้น จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

พระราชบัญญัติว่าด้วยราคาสินค้าและบริการ พ.ศ. ๒๕๔๒

“ธุรกิจ” หมายความว่า กิจการในทางเกษตรกรรม อุตสาหกรรม พาณิชยกรรม การบริการ หรือกิจการอื่นที่มีลักษณะคล้ายคลึงกัน “จำหน่าย” หมายความว่า ขาย แลกเปลี่ยน ให้ แจก แจก โอนสิทธิการครอบครองสินค้าให้แก่บุคคลอื่น หรือให้บริการจะเห็นได้ว่านิยามของธุรกิจและจำหน่าย ทั้งสองนิยามนี้รวมถึงการบริการด้วย ส่วน “บริการ” หมายความว่า การรับจัดทำกรงาน การให้สิทธิใดๆ การให้ใช้หรือให้ประโยชน์ในทรัพย์สินหรือกิจการใดๆ โดยเรียกค่าตอบแทนเป็นเงิน หรือผลประโยชน์อื่น“ผลิต” หมายความว่า ทำ ผสม ปูรง ประกอบ ประดิษฐ์ แปรสภาพ เปลี่ยนรูป ดัดแปลง คัดเลือก แบ่งบรรจุ รวมบรรจุ หรือทำการอย่างใดอย่างหนึ่งให้มีขึ้นซึ่งสินค้าไม่ว่าด้วยวิธีใด รวมทั้งการทำให้มีขึ้นซึ่งชื่อทางการค้าหรือเครื่องหมายการค้าสำหรับสินค้านั้นไม่ว่าจะทำเองหรือให้ผู้อื่นทำให้ก็ตามนิยามของคำว่าผลิตจะรวมหมายถึงการแบ่งบรรจุหรือรวมบรรจุด้วย

เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ การกำหนดราคาสินค้าและการป้องกันการผูกขาด ซึ่งทั้งสองส่วนมีวัตถุประสงค์ในการบังคับใช้กฎหมายแตกต่างกัน แต่มีองค์กรที่ทำหน้าที่ตามกฎหมายฉบับนี้เพียงองค์กรเดียว ดังนั้นสมควรแยกบทบัญญัติและองค์กรที่ทำหน้าที่ตามกฎหมายเกี่ยวกับการกำหนดราคาสินค้าและการป้องกันการผูกขาดออกจากกัน เพื่อให้การดำเนินการตามกฎหมายเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ และมีมาตรการเกี่ยวกับการกำหนดราคาสินค้าที่ยังไม่ชัดเจนและเหมาะสม สมควรปรับปรุงเสียใหม่ให้ชัดเจนขึ้น

พระราชบัญญัติว่าด้วยข้อสัญญาที่ไม่เป็นธรรม พ.ศ. ๒๕๔๐”

ในพระราชบัญญัตินี้ “ข้อสัญญา” หมายความว่า ข้อตกลง ความตกลง และความยินยอมรวมทั้งประกาศ และคำแจ้งความเพื่อยกเว้นหรือจำกัดความรับผิดด้วย “ผู้บริโภค” หมายความว่า ผู้เข้าทำสัญญาในฐานะผู้ซื้อ ผู้เช่า ผู้เช่าซื้อ ผู้กู้ ผู้เอาประกันภัย หรือผู้เข้าทำสัญญาอื่นใดเพื่อให้ได้มา ซึ่งทรัพย์สิน บริการ หรือประโยชน์อื่นใดโดยมีค่าตอบแทน ทั้งนี้ การเข้าทำสัญญานั้นต้องเป็นไปโดยมิใช่เพื่อการค้า ทรัพย์สิน บริการ หรือประโยชน์อื่นใดนั้น และให้หมายความรวมถึงผู้เข้าทำสัญญาในฐานะผู้ค้าประกันของบุคคลดังกล่าวซึ่งมิได้กระทำเพื่อการค้าด้วย(ซึ่งนิยามนี้เน้นที่ตัวผู้บริโภคโดยตรง มิใช่คู่สัญญาที่ทำสัญญาเพื่อให้ดำเนินกิจการค้าหรือให้บริการอีกต่อหนึ่ง) “ผู้ประกอบการธุรกิจการค้าหรือวิชาชีพ” หมายความว่า ผู้เข้าทำสัญญาในฐานะผู้ขาย ผู้ให้เช่า ผู้ให้เช่าซื้อ ผู้ให้กู้ ผู้รับประกันภัย หรือผู้เข้าทำสัญญาอื่นใดเพื่อจัดให้ซึ่งทรัพย์สิน บริการ หรือประโยชน์อื่นใด ทั้งนี้ การเข้าทำสัญญานั้นต้องเป็นไปเพื่อการค้า ทรัพย์สิน บริการ หรือประโยชน์อื่นใดนั้น เป็นทางค้าปกติของตน(นิยามนี้มีวัตถุประสงค์ให้หมายรวมถึงผู้ประกอบการวิชาชีพ ให้ถือเป็นผู้ประกอบการค้าด้วย)

ส่วนข้อตกลงใดเป็นสัญญาที่ไม่เป็นธรรมนั้น ได้บัญญัติไว้ในมาตรา ๔ ว่า ข้อตกลงในสัญญาระหว่างผู้บริโภคกับผู้ประกอบการธุรกิจการค้า หรือวิชาชีพ หรือในสัญญาสำเร็จรูป หรือในสัญญาขายฝากที่ทำให้ผู้ประกอบการธุรกิจการค้า หรือวิชาชีพ หรือผู้กำหนดสัญญาสำเร็จรูป หรือผู้ซื้อฝากได้เปรียบคู่สัญญาอีกฝ่ายหนึ่งเกินสมควร เป็นข้อสัญญาที่ไม่เป็นธรรม และให้มีผลบังคับ ได้เพียงเท่าที่เป็นธรรมและพอสมควรแก่กรณีเท่านั้นและหากในกรณีที่มีข้อสงสัย ให้ตีความสัญญาสำเร็จรูปไปในทางที่เป็นคุณแก่ฝ่ายซึ่งมิได้เป็นผู้กำหนดสัญญาสำเร็จรูปนั้น

ข้อตกลงที่ถือว่าเอาเปรียบคู่สัญญา คือข้อตกลงที่มีลักษณะหรือมีผลให้คู่สัญญาอีกฝ่ายหนึ่งปฏิบัติหรือรับภาระเกินกว่าที่วิญญูชนจะพึงคาดหมายได้ตามปกติ เป็นข้อตกลงที่อาจถือได้ว่าทำให้ได้เปรียบคู่สัญญาอีกฝ่ายหนึ่ง เช่น

- (๑) ข้อตกลงยกเว้นหรือจำกัดความรับผิดที่เกิดจากการผิดสัญญา
- (๒) ข้อตกลงให้ต้องรับผิดหรือรับภาระมากกว่าที่กฎหมายกำหนด
- (๓) ข้อตกลงให้สัญญาลิ้นสุดลงโดยไม่มีเหตุผลอันสมควร หรือให้สิทธิบอกเลิกสัญญาได้โดยอีกฝ่ายหนึ่งมิได้ผิดสัญญาในข้อสาระสำคัญ

(๔) ข้อตกลงให้สิทธิที่จะไม่ปฏิบัติตามสัญญาข้อหนึ่งข้อใด หรือปฏิบัติตามสัญญาในระยะเวลาที่ล่าช้าได้โดยไม่มีเหตุผลอันสมควร

(๕) ข้อตกลงให้สิทธิคู่สัญญาฝ่ายหนึ่งเรียกร้องหรือกำหนดให้อีกฝ่ายหนึ่งต้องรับภาระเพิ่มขึ้นมากกว่าภาระที่เป็นอยู่ในเวลาทำสัญญา

(๖) ข้อตกลงในสัญญาขายฝากที่ผู้ซื้อฝากกำหนดราคาสินได้สูงกว่าราคาขายบวกอัตราดอกเบี้ยเกินกว่าร้อยละสิบห้าต่อปี

(๗) ข้อตกลงในสัญญาเช่าซื้อที่กำหนดราคาค่าเช่าซื้อ หรือกำหนดให้ผู้เช่าซื้อต้องรับภาระสูงเกินกว่าที่ควร

(๘) ข้อตกลงในสัญญาบัตรเครดิตที่กำหนดให้ผู้บริโภคต้องชำระดอกเบี้ย เบี้ยปรับ ค่าใช้จ่ายหรือประโยชน์อื่นใดสูงเกินกว่าที่ควรในกรณีที่ผิดนัดหรือที่เกี่ยวข้องกับการผิดนัดชำระหนี้

(๙) ข้อตกลงที่กำหนดวิธีคิดดอกเบี้ยทบต้นที่ทำให้ผู้บริโภคต้องรับภาระสูงเกินกว่าที่ควร

เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ เนื่องจากหลักกฎหมายเกี่ยวกับนิติกรรมหรือสัญญาที่ใช้บังคับอยู่มีพื้นฐานมาจากเสรีภาพของบุคคล ตามหลักของความศักดิ์สิทธิ์ของการแสดงเจตนา รัฐจะไม่เข้าแทรกแซงแม้ว่าคู่สัญญาฝ่ายหนึ่งได้เปรียบคู่สัญญาอีกฝ่ายหนึ่ง เว้นแต่จะเป็นการต้องห้ามชัดแจ้งโดยกฎหมายหรือขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน แต่ในปัจจุบัน สภาพสังคมเปลี่ยนแปลงไป ทำให้ผู้ซึ่งมีอำนาจต่อรองทางเศรษฐกิจเหนือกว่าถือโอกาสอาศัยหลักดังกล่าวเอาเปรียบคู่สัญญาอีกฝ่ายหนึ่ง ซึ่งมีอำนาจต่อรองทางเศรษฐกิจน้อยกว่า

อย่างมากซึ่งทำให้เกิดความไม่เป็นธรรมและไม่สงบสุขในสังคม สมควรที่รัฐจะกำหนดกรอบของการใช้หลักความ
ศักดิ์สิทธิ์ของการแสดงเจตนาและเสรีภาพของบุคคล เพื่อแก้ไขความไม่เป็นธรรมและความไม่สงบสุขในสังคมดังกล่าว
โดยกำหนดแนวทางให้แก่ศาลเพื่อใช้ในการพิจารณาว่าข้อสัญญาหรือข้อตกลงใดที่ไม่เป็นธรรม และให้อำนาจแก่ศาลที่จะ
สั่งให้ข้อสัญญาหรือข้อตกลงที่ไม่เป็นธรรมนั้นมีผลใช้บังคับเท่าที่เป็นธรรมและพอสมควรแก่กรณี จึงจำเป็นต้องตรา
พระราชบัญญัตินี้

พระราชบัญญัติความรับผิดชอบความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย พ.ศ. ๒๕๕๑

“สินค้า” หมายความว่า สัณหัตถ์หรือทุกชนิดที่ผลิตหรือนำเข้าเพื่อขาย รวมทั้งผลิตผลเกษตรกรรม และให้
หมายความรวมถึงกระแสไฟฟ้า ยกเว้นสินค้าตามที่กำหนดในกฎกระทรวง(เห็นได้ว่า สินค้าในกฎหมายนี้มีได้รวม “การ
บริการ” ไว้ด้วย แต่ “ยา” ถือว่าเป็นสัณหัตถ์ชนิดหนึ่งด้วย) “ผลิต” หมายความว่า ทำ ผสม ปิ้ง แต่ง ประกอบ
ประดิษฐ์ แปรรูป เปลี่ยนรูป ดัดแปลง คัดเลือก แบ่งบรรจุ แขน่เยือกแข็ง หรือฉายรังสี รวมถึงการกระทำใด ๆ ที่มีลักษณะ
ทำนองเดียวกัน(การผลิต จะหมายรวมถึงการแบ่งบรรจุไว้ด้วย) และแม้ว่ากฎหมายนี้จะมีข้อจำกัดเพียงสินค้า แต่ก็เปิดช่อง
ไว้ว่า ในกรณีที่มิได้กฎหมายใดบัญญัติเรื่องความรับผิดชอบความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัยไว้โดยเฉพาะ ซึ่งให้
ความคุ้มครองผู้เสียหายมากกว่าที่กำหนดในพระราชบัญญัตินี้ ให้บังคับตามกฎหมายนั้น

เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัตินี้ คือ โดยที่สินค้าในปัจจุบันไม่ว่าจะผลิตภายในประเทศหรือนำเข้า
มีกระบวนการผลิตที่ใช้ความรู้ทางด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีสูงขึ้นเป็นลำดับ การที่ผู้บริโภคจะตรวจพบว่าสินค้าไม่
ปลอดภัยกระทำได้น่ายาก เมื่อผู้บริโภคนำสินค้าที่ไม่ปลอดภัยไปใช้อาจก่อให้เกิดอันตรายต่อชีวิต ร่างกาย สุขภาพ อนามัย
จิตใจ หรือทรัพย์สินของผู้บริโภคหรือบุคคลอื่นได้ แต่การฟ้องคดีในปัจจุบันเพื่อเรียกค่าเสียหายมีความยุ่งยาก เนื่องจาก
ภาระในการพิสูจน์ถึงความจงใจหรือประมาทเลินเล่อในการกระทำผิดของผู้ผลิตหรือผู้นำเข้าตกเป็นหน้าที่ของผู้ได้รับความ
เสียหายตามหลักกฎหมายทั่วไปเพราะยังไม่มีกฎหมายให้ความคุ้มครองผู้บริโภคที่ได้รับความเสียหายที่เกิดจากสินค้าโดยมี
การกำหนดหน้าที่ความรับผิดชอบในความเสียหายของผู้ผลิตหรือผู้เกี่ยวข้องไว้โดยตรง จึงสมควรให้มีกฎหมายว่าด้วย
ความรับผิดชอบความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย โดยนำหลักความรับผิดโดยเคร่งครัดมาใช้ อันจะมีผลให้
ผู้เสียหายไม่ต้องพิสูจน์ถึงความไม่ปลอดภัยของสินค้า ตลอดจนได้รับการชดเชยค่าเสียหายที่เป็นธรรม จึงจำเป็นต้องตรา
พระราชบัญญัตินี้

กฎหมายฉบับ คสช. “พระราชบัญญัติยาพ.ศ.”

เมื่อมีการยึดอำนาจปกครองโดยคณะรักษาความสงบแห่งชาติ มีความพยายามที่จะแก้กฎหมายฉบับปี พ.ศ.
๒๕๑๐ ในปัจจุบันเพื่อให้ทันสมัยยิ่งขึ้น ด้วยอ้างเหตุผลว่า เนื่องจากพระราชบัญญัติยาพ.ศ. ๒๕๑๐ ได้ใช้บังคับมาเป็น
เวลานานบทบัญญัติบางประการไม่สอดคล้องกับการพัฒนาด้านเทคโนโลยีและการขยายตัวทางการค้าและอุตสาหกรรม
เกี่ยวกับยาสมควรปรับปรุงบทบัญญัติดังกล่าวในเรื่องมาตรการให้ความคุ้มครองความปลอดภัยแก่ผู้ใช้ยาหลักเกณฑ์วิธีการ
ในการผลิตยาการขายยาการติดตามความปลอดภัยของยาการควบคุมการโฆษณาเผยแพร่ข้อมูลยาที่ถูกต้องตลอดจนจัด
อุปสรรคในการพัฒนาอุตสาหกรรมผลิตยาและส่งเสริมการใช้วัตถุที่เป็นทรัพยากรในประเทศและภูมิปัญญาไทย
นอกจากนี้ได้ปรับปรุงอัตราโทษให้เหมาะสมและสอดคล้องกับการปรับปรุงบทบัญญัติดังกล่าวจึงจำเป็นต้องตรา
พระราชบัญญัตินี้ ซึ่งมีประเด็นที่น่าสนใจ ดังจะขอยกบางประเด็นที่สำคัญมาออกกล่าวกัน ดังต่อไปนี้

การแบ่งประเภทของยา

๑. “**ยาควบคุมตามใบสั่งยา**” หมายความว่ายาที่ต้องจ่ายตามใบสั่งยาของผู้ประกอบวิชาชีพเวชกรรมผู้ประกอบวิชาชีพทันตกรรมผู้ประกอบวิชาชีพการสัตวแพทย์ผู้ประกอบโรคศิลปะสาขาการแพทย์แผนไทยประเภทเวชกรรมสาขาการแพทย์แผนไทยประยุกต์หรือผู้ประกอบโรคศิลปะสาขาอื่นตามกฎหมายว่าด้วยการประกอบโรคศิลปะตามที่รัฐมนตรีประกาศกำหนดทั้งนี้ตามรายการและรูปแบบใบสั่งยาที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด

๒. “**ยาควบคุมโดยผู้ประกอบวิชาชีพ**” หมายความว่ายาที่ต้องจ่ายโดยผู้ประกอบวิชาชีพเวชกรรมผู้ประกอบวิชาชีพทันตกรรมผู้ประกอบวิชาชีพการสัตวแพทย์ผู้ประกอบวิชาชีพเภสัชกรรมผู้ประกอบวิชาชีพการพยาบาลผู้ประกอบโรคศิลปะสาขาการแพทย์แผนไทยประเภทเวชกรรมหรือประเภทเภสัชกรรมไทยผู้ประกอบโรคศิลปะสาขาการแพทย์แผนไทยประยุกต์ผู้ประกอบวิชาชีพทางการแพทย์สาขาอื่นหรือผู้ประกอบโรคศิลปะสาขาอื่นตามกฎหมายว่าด้วยการประกอบโรคศิลปะทั้งนี้ตามรายการที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด

๓. “**ยาจำหน่ายทั่วไป**” หมายความว่ายาที่ไม่ต้องจ่ายตามใบสั่งยาหรือไม่ต้องควบคุมการจ่ายโดยผู้ประกอบวิชาชีพประชาชนสามารถซื้อหาได้เองทั่วไปสำหรับการรักษาพยาบาลเบื้องต้นตามรายการที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด

มีข้อน่าสนใจมากก็คือ ผู้ประกอบวิชาชีพจะเป็นทั้งผู้เขียนใบสั่งยาเอง และเป็นผู้จ่ายยาเองก็ได้ จึงน่าต้องคำนึงถึงผลดีผลเสียหากมีการเปิดประตู AEC กันแล้ว ประเทศไทยจะเป็นเพียงประเทศเดียวในอาเซียนที่เปิดเสรีให้ผู้ประกอบวิชาชีพเวชกรรมด้านต่างๆสามารถจ่ายยา (ขายยานั่นเอง) ได้เป็นลักษณะของพระเอกคนเดียว แต่หากผู้ประกอบวิชาชีพเวชกรรมไทยจะไปมาเลเซีย สิงคโปร์ไปกระทำลักษณะเดียวกันนี้ อาจผิดต่อกฎหมายอาญา นี่ก็ข้อพิจารณาว่ากฎหมายใหม่เป็นคุณต่อหมอต่างดาวหรือหมอไทยกันแน่

ใบอนุญาตขายยาและชื่อยกเว้นขายยาโดยไม่ต้องมีใบอนุญาต

กฎหมายฉบับใหม่ก็คล้ายกฎหมายสองพันห้าร้อยสิบ คือห้ามมิให้ผู้ประกอบกิจการผลิตยาขายนำเข้ายา เว้นแต่ได้รับใบอนุญาตจากผู้อนุญาตแต่มีชื่อยกเว้นที่ผิดหลักนิติธรรมอย่างแรง กล่าวคือ ยกเว้นให้แก่ กระทรวง ทบวงกรมหรือหน่วยงานอื่นของรัฐและสภากาชาดไทยเพื่อใช้ในหน้าที่ป้องกันบำบัดโรคข้อนี้พอรับได้ เพราะเป็นภาวะที่เกี่ยวกับการป้องกันบำบัดโรค แต่มีการยกเว้นการนำยาที่ได้ขึ้นทะเบียนเป็นตำรับยาไว้แล้ว “**มาผสมตามหลักวิชา**” โดยหมอ หมอพื้น หมอแผนไทย สัตวแพทย์ และพยาบาล รวมทั้งผู้ประกอบวิชาชีพทางการแพทย์สาขาอื่นใช้สำหรับผู้ป่วย เฉพาะรายของตน มีผู้เชี่ยวชาญตั้งข้อสังเกตไว้ว่า การผสมยาตาม “**หลักวิชาการ**” นั้นหมายถึง “**ผสมตามหลักวิชาการเภสัชกรรม**” ที่มีวิชาชีพเภสัชกรรมเป็นผู้รับผิดชอบดูแลอยู่แล้ว บุคลากรที่ไม่ได้ผ่านการอบรมด้านนี้ไปปฏิบัติงานลักษณะนี้จึงมีโอกาสสามารถคุ้มครองผู้บริโภคได้

แม้มีเงื่อนไขว่า “**ขาย หรือ ใช้สำหรับคนไข้ของตน โดยให้ขายได้เฉพาะตามรายการตามที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด**” ھر และต้องเป็น “**ยาที่ได้ขึ้นทะเบียนตำรับยาหรือยาจำเป็นเฉพาะกรณีที่ได้จดแจ้งไว้แล้ว**” ก็ตาม แต่การยกเว้นให้มีการแบ่งบรรจุยา (ผลิตยานั่นเอง) และขายยาได้โดยไม่ต้องมีใบอนุญาตนี้ ถือเป็นความเสี่ยงอย่างยิ่งของผู้บริโภค(ในที่นี้คือคนไข้ของหมอนั่นเอง) เพราะหากกลับไปดูเงื่อนไขการขอใบอนุญาต(ยา) จะมีเงื่อนไขและความละเอียดอ่อนมากกว่าที่จะได้ใบอนุญาตมา ดังนั้น หากปล่อยปละละเลยให้บุคลากรทางการแพทย์ใดๆก็ได้เป็นผู้สามารถแบ่งบรรจุยาเชิงผลิตและขายยาโดยขาดการควบคุมอย่างรัดกุม มาตรฐานตามหลัก GMP ของยาจะยังคงอยู่หรือไม่ เป็นเรื่องน่าห่วงมิใช่หรือ

ว่าด้วยยาที่ต้องห้ามตามกฎหมาย

นอกจากที่กล่าวแล้ว การนำยาที่ได้ขึ้นทะเบียนตำรับยาไว้แล้ว มาผสมตามหลักวิชาการ ยังมีความเสี่ยงต่อกฎหมายยาในฉบับเดียวกัน กล่าวคือ

กฎหมายยาฉบับใหม่บัญญัติไว้ว่ายาดังต่อไปนี้ห้ามมิให้ผู้ผลิตขายนำเข้า

- (๑) ยาปลอม
- (๒) ยาผิดมาตรฐาน
- (๓) ยาเสื่อมคุณภาพ
- (๔) ยาที่ไม่ได้ขึ้นทะเบียนตำรับยาตามมาตรา ๕๖
- (๕) ยาที่พนักงานเจ้าหน้าที่สั่งเพิกถอนทะเบียนตำรับยาตามมาตรา ๖๐
- (๖) ยาที่ไม่ได้จดทะเบียนตามมาตรา ๕๖
- (๗) ยาที่รัฐมนตรีประกาศห้ามตามมาตรา ๖ (๒)

แต่ยาที่ไม่ได้ขึ้นทะเบียนตาม (๔) หรือยาที่ไม่ได้จดทะเบียนตาม (๖) ไม่ใช้บังคับกับยาที่ผลิตขายนำเข้าโดยกระทรวง ทบวงกรมหรือหน่วยงานอื่นของรัฐและไม่ใช้บังคับกับยาซึ่งผู้ประกอบการวิชาชีพเวชกรรมฯ(รวมทั้งผู้ประกอบการวิชาชีพทันตกรรมหรือผู้ประกอบการโรคศิลปะสาขาการแพทย์แผนไทยประเภทเวชกรรมไทยหรือผู้ประกอบการโรคศิลปะสาขาการแพทย์แผนไทยประยุกต์)แบ่งบรรจุจากยา หรือผสมตามหลักวิชาในยาที่ได้ขึ้นทะเบียนตำรับยาหรือจดทะเบียนไว้แล้วเพื่อใช้แก่คนไข้ของตนยาซึ่งผู้ประกอบการสัตวแพทย์แบ่งบรรจุจากยาที่ได้ขึ้นทะเบียนตำรับยาหรือจดทะเบียนไว้แล้วเพื่อใช้กับสัตว์ที่ตนบำบัดหรือป้องกันโรคหรือยาซึ่งผู้ประกอบการวิชาชีพเภสัชกรรมผู้ประกอบการโรคศิลปะสาขาการแพทย์แผนไทยประเภทเภสัชกรรมไทยแบ่งบรรจุจากยาที่ได้ขึ้นทะเบียนตำรับยาหรือจดทะเบียนไว้แล้วเพื่อขายสำหรับผู้ซื้อในสถานที่ขายยา

เห็นได้ว่า ยาที่ต้องขึ้นทะเบียนและยาที่ต้องจดทะเบียนตามกฎหมายยาฉบับใหม่นี้ บรรดาผู้ประกอบการวิชาชีพด้านสาธารณสุขทั้งหลายได้รับยกเว้นจากยาต้องห้ามตามกฎหมายได้ด้วย จึงเป็นเรื่องที่น่าเป็นห่วงมากในความปลอดภัยของประชาชนผู้บริโภคภายใต้ระบบสาธารณสุขเรื่องยาของกฎหมายยาฉบับใหม่นี้ โดยเฉพาะในประเด็นเรื่องของยาผิดมาตรฐาน ซึ่งเป็นข้อต้องห้ามในกฎหมายยาอย่างชัดเจน และมีบทลงโทษด้วย

ว่าด้วยเรื่องยาปลอม

กฎหมายยาฉบับใหม่นี้บัญญัติไว้ว่ายาดังต่อไปนี้เป็นยาปลอม

- (๑) ยาหรือวัตถุที่ทำเทียมทั้งหมดหรือแต่บางส่วนเพื่อแสดงว่าเป็นยาแท้
- (๒) ยาที่แสดงชื่อหรือแสดงวันเดือนปีที่สิ้นอายุซึ่งไม่ใช่ความจริง
- (๓) ยาที่แสดงชื่อเครื่องหมายของผู้ผลิตหรือที่ตั้งสถานที่ผลิตยาซึ่งไม่ใช่ความจริงหรือแสดงข้อความที่จะก่อให้เกิดความเข้าใจผิดในสาระสำคัญเกี่ยวกับยาไม่ว่าจะกระทำโดยใช้หรืออ้างอิงรายงานทางวิชาการสถิติหรือสิ่งอื่นใดหรือไม่ก็ตาม
- (๔) ยาที่แสดงว่าเป็นยาตามตำรับที่ขึ้นทะเบียนไว้หรือจดทะเบียนไว้ซึ่งไม่ใช่ความจริง
- (๕) ยาที่ผลิตขึ้นไม่ถูกต้องตามมาตรฐานถึงขนาดที่มีปริมาณหรือความแรงของสารออกฤทธิ์ขาดหรือเกินกว่าร้อยละยี่สิบจากเกณฑ์ต่ำสุดหรือสูงสุดที่กำหนดไว้ในตำรับยาที่ขึ้นทะเบียนหรือตามที่ระบุไว้ในตำรับยาที่รัฐมนตรีประกาศในกรณีที่เป็นยาที่ไม่ต้องขึ้นทะเบียนตำรับยา

การนำยาที่ไม่ถูกต้องตามกฎหมายโดยได้ขึ้นทะเบียนตำรับยาไว้แล้วมาผสมตามหลักวิชา โดยบุคคลกรที่มีได้ผ่านการอบรมด้านเภสัชกรรมมาก่อน ย่อมมีความเสี่ยงที่จะก่อให้เกิดการผลิตหรือขาย “ยาปลอม” ที่นิยามไว้ตามกฎหมายยา เพราะหากนำเอายามาตรฐานตามตำรับยาไว้แล้ว มาเล่นแร่แปรธาตุ ผสมตามหลักวิชาของปัจเจกบุคคลที่ไม่ผ่านการอบรมด้านเภสัชกรรม ถือว่าเป็นบ่อเกิดของ “ยาปลอม” อยู่ในตัวแล้ว ลองย้อนดูบทบัญญัติว่าด้วยยาปลอมอีกครั้ง จะเห็นประจักษ์ชัดยิ่งขึ้น

ความรับผิดทางแพ่ง (Product Liability)

จากที่กล่าวมาแล้วข้างต้น แม้กฎหมายยาใหม่จะมีข้อนำห่วงมากมายในด้านความปลอดภัยของผู้บริโภคก็ตาม แต่ก็ได้เปิดช่องไว้ให้ผู้บริโภคสามารถเรียกร้องความเสียหายได้ ถ้าหากความเสียหายนั้นเกิดจากการกระทำของผู้ประกอบวิชาชีพ นั่นคือหมวดที่ว่าด้วย ความรับผิดทางแพ่งซึ่งมีบทบัญญัติที่เกี่ยวข้องคือ

-บทบัญญัติในหมวดนี้ไม่เป็นการลบล้างหรือจำกัดความรับผิดทางแพ่งที่บุคคลมีอยู่ตามบทบัญญัติของกฎหมายอื่น

-ผู้รับอนุญาตผลิตยาขายนำเข้ายาเจ้าของผลิตภัณฑ์ต้องร่วมกันรับผิดชอบต่อผู้เสียหายในผลของความเสียหายอันเกิดจากยานั้นเว้นแต่จะพิสูจน์ได้ว่าความเสียหายนั้นเกิดแต่เหตุสุดวิสัยหรือตนไม่มีส่วนร่วมในการก่อให้เกิดความเสียหายนั้นหรือเกิดเพราะความผิดของผู้เสียหายเอง

-ข้อกฎหมายดังกล่าวข้างต้นนี้ ให้ใช้บังคับแก่ผู้ผลิตยาขายนำเข้ายาที่ได้รับการยกเว้นตามกฎหมายยานี้ด้วยกล่าวคือ ใช้บังคับทั้งกระทรวง ทบวง กรม และสภากาชาด ผู้ประกอบวิชาชีพด้านสาธารณสุขทุกสาขาที่ได้รับการยกเว้นทั้งหมด หมอ พิน สัตวแพทย์ พยาบาล เป็นต้น

หากจะมีวิชาชีพใด รวมทั้งวิชาชีพเภสัชกรรมด้วย อาจหาญที่จะพยายามทำให้วิชาชีพตนอยู่นอกกฎหมาย เพื่อก่อให้เกิดสิทธิในการจ่ายยา การผลิตยา การแบ่งบรรจุยาให้กับผู้ป่วยของตนเองโดยให้ให้การประกอบวิชาชีพมิใช่เป็นการให้บริการตามกฎหมายที่เกี่ยวกับการคุ้มครองผู้บริโภคและให้วิชาชีพของตนได้รับความคุ้มครองตามกฎหมาย เมื่อได้ปฏิบัติหน้าที่ตามมาตรฐานวิชาชีพและจรรยาบรรณรวมทั้งให้การประกอบวิชาชีพซึ่งได้ปฏิบัติตามมาตรฐานวิชาชีพและจรรยาบรรณแห่งวิชาชีพ มิให้ถือว่าการกระทำนั้นเป็นความผิดและให้พ้นจากความผิดทั้งปวง

หากเป็นดังเช่นนี้แล้วใคร่ คงต้องย้อนกลับไปดูพระราชบัญญัติทั้งหลายที่ยกเป็นตัวอย่างตามที่กล่าวมาข้างต้นนี้ทั้งหมดว่าสมควรที่จะให้วิชาชีพของตนเองอยู่เหนือความปลอดภัยของผู้บริโภคหรือไม่ และหากจะว่ากันตามปรัชญาของกฎหมายและเศรษฐศาสตร์แล้ว ทุกวิชาชีพมีวัตถุประสงค์ที่ตราขึ้นมาเพื่อคุ้มครองผู้บริโภค หากมีการปฏิบัติวิชาชีพด้วยความบริสุทธิ์ใจ โดยมีผู้บริโภคเป็นศูนย์กลางแล้ว การสร้างเกราะให้วิชาชีพของตนอยู่นอกกฎหมายก็น่าจะไม่ใช่อะไรจำเป็นใดๆเลย

ดนตรีเป็นทั้งศาสตร์และศิลป์

ความรู้ที่มีอยู่ในโลกนี้เราอาจแบ่งได้เป็น 2 ประเภทคือความรู้ที่เป็นศาสตร์ และ ความรู้ที่เป็นศิลป์ ความรู้ที่เป็นศาสตร์ หมายถึงความรู้ที่มีพื้นฐานมาจากความเป็นจริง สามารถพิสูจน์ให้เห็นจริงได้ และเป็นจริงเสมอ ทั้งยังเป็นความรู้ที่ถาวรตลอดไป เช่น พระอาทิตย์ขึ้นทางทิศตะวันออกและตกทาง ทิศตะวันตกเสมอ วัตถุประสงค์เดียวกันมีมวลไม่เท่ากันย่อมมีน้ำหนักไม่เท่ากัน น้ำจะมีสถานะเปลี่ยนไปเมื่อ อยู่ในอุณหภูมิต่างกัน เป็นต้น ความรู้ที่เป็นศิลป์ หมายถึงความรู้ที่มีพื้นฐานมาจากการสมมุติ และเป็นที่ยอมรับกัน ในหมู่ชนหรือสังคมหนึ่งๆ จะพิสูจน์ได้หรือไม่ได้ ไม่ใช่สาระสำคัญ ความรู้ประเภทนี้จะเป็นความรู้ที่ยั่งยืนมากน้อยเท่าใดขึ้นอยู่กับกรอบยอมรับของสังคมและหมู่มชนนั้นๆ เช่นความเชื่อเรื่องวิญญาณ สีแดงคือพระอาทิตย์ วัตถุที่ไว้ตัดอาหารเรียกว่าช้อน คนตายย่อมไปอยู่อีกโลกหนึ่งเรียกว่าปรโลกการจินตนาการเมื่อ ได้ดูภาพที่ประทับใจหรือเกิดความซาบซึ้ง สะเทือนใจเมื่อได้รับฟังบทเพลงหรือบทกวี เป็นต้น

ศาสตร์ทางด้านวิทยาศาสตร์ เป็นความรู้ที่ว่าด้วยสิ่งที่สามารถเห็น ได้ยิน หรือสัมผัสได้ ที่สำคัญคือต้องสามารถพิสูจน์ได้ แต่ประสาทสัมผัสของมนุษย์เมื่อเทียบกับความเป็นธรรมชาติแล้ว ประสาทมนุษย์มีข้อจำกัดมาก ในธรรมชาติมีสิ่งต่างๆที่มนุษย์เรามองไม่เห็นมากกว่าที่สามารถมองเห็นได้ สายตามนุษย์มีขีดจำกัดมากซึ่งหากเพียงเปรียบเทียบกับสายตา

ของเหยี่ยวหรือสายตาของนกเค้าแมว ก็เห็นชัดได้ว่าเป็นเช่นนั้นจริง ประสาทสัมผัสของหนู มนุษย์เราก็กังผู้ค้างคาว แมว ไม่ได้ ความจริงบางอย่างในธรรมชาติ วิทยาศาสตร์ก็ยังไม่อาจพิสูจน์ได้ ความจริงในธรรมชาติมากมายที่ไม่อาจบันทึกให้เป็นการปฏิบัติตามหลักฐานเชิงประจักษ์ (Evidence-Based Practice: EBP) ได้

ส่วนความรู้ในด้านของศิลป์ เป็นความรู้ที่เกี่ยวข้องกับปรัชญา วัฒนธรรม การดำรงคงอยู่ของมนุษยชาติ จึงทำให้เผ่าพันธุ์มนุษย์สามารถอยู่รอดตลอดมาได้ มนุษย์มีศิลปะในการดำรงชีพก่อนจะเกิดศาสตร์ด้านวิทยาศาสตร์เสียอีก จึงอาจอนุมานได้ว่า การใช้ศิลปะนำวิทยาศาสตร์น่าจะมีความสำคัญมากกว่าความรู้ด้านวิทยาศาสตร์ ที่กล่าวนี้อาจเห็นได้จากสมัยก่อนที่จะมีการใช้ยาแผนปัจจุบัน มนุษย์สามารถดูแลรักษาสุขภาพได้ตลอดมา ครั้นวิทยาศาสตร์การแพทย์เจริญก้าวหน้าขึ้น มียาแผนปัจจุบันใช้มากขึ้นตามลำดับ มนุษย์กลับมีสุขภาพ (Sub-health) ที่แย่งลง โรงพยาบาลที่แออัดหนาแน่นด้วยคนไข้ น่าจะเป็นตัวอย่างที่ดีว่าการแพทย์แผนใหม่มิได้ลดการเจ็บป่วยลง ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะเนื่องมาจากโลกในปัจจุบันให้ความสำคัญแก่ “กรมการแพทย์” มากยิ่งกว่า “กรมอนามัย” กรมการแพทย์เน้นการรักษาด้วยวิทยาศาสตร์ทางการแพทย์เพื่อชนิดโรคร้ายต่างๆ ในขณะที่กรมอนามัยเน้นที่การดูแลสุขภาพก่อนป่วยยิ่งกว่าการรักษาโรค ทั้งกรมการแพทย์และกรมอนามัยมีความสำคัญต่อระบบสุขภาพและสาธารณสุขไม่ยิ่งหย่อนกว่ากัน ผิดกันตรงที่ใช้ “ศิลปะ” ในการบริหารจัดการสุขภาพ ที่ว่า การแพทย์มุ่งที่การรักษาเมื่อป่วยแล้ว การอนามัยเป็นการดูแลป้องกันไม่ให้เจ็บป่วย สิ่งที่มีประสพผลต่อผลเหมือนกันคือเรื่องมีสุขภาพดี แต่กระบวนการในการเข้าถึงเป้าหมายต่างกันอย่างมาก

การกำหนดมาตรฐานและจริยธรรมในการประกอบวิชาชีพน่าจะเป็นศาสตร์ ที่วางแนวทางการปฏิบัติชนิดที่ประสาทสัมผัสของมนุษย์สามารถและเห็นประจักษ์ได้ แต่วิชาการด้านวิทยาศาสตร์เพียงประการเดียวนั้นมิได้หมายถึงการมี “ศิลปะ” ที่จะสามารถทำการรักษาคนไข้ให้หายป่วยได้ทั้งร้อยละร้อย การยึดมั่นในการปฏิบัติตามมาตรฐานวิชาชีพและจริยธรรมแห่งวิชาชีพอย่างเคร่งครัดทุกขั้นตอน (เพื่อมาตรฐานจริงๆ หรือเพื่อหลีกเลี่ยงการถูกฟ้องร้องตามกฎหมายก็ตาม) ไม่น่าจะเป็นคำตอบสุดท้ายของการประกอบวิชาชีพ การใช้ศิลปะในการประกอบวิชาชีพกับคนไข้แต่ละราย แต่ละกรณีด้วยความเข้าใจ เห็นอกเห็นใจ การให้กำลังใจ น่าจะเป็นคำตอบที่ถูกต้องมากกว่าซึ่งก็คือ การปฏิบัติที่ต่ออาศัยความรู้ ความสามารถ ประสบการณ์และทักษะของผู้บริหารหรือผู้ประกอบวิชาชีพแต่ละคน ที่จะ ทำงานให้บรรลุเป้าหมาย ซึ่งเป็นการประยุกต์เอาความรู้ หลักการและทฤษฎีไปปรับใช้ในการปฏิบัติงานเพื่อให้เหมาะสมกับสถานการณ์ และสิ่งแวดล้อม ก็ถือว่าเป็นการบริหารงานประกอบวิชาชีพที่เป็นไปในลักษณะของศิลป์ (Arts)

กฎหมายฉบับเป็นพิษต่อประชาชน เป็นภัยต่อประเทศไทย !!!

กล่าวโดยสรุป การร่างพระราชบัญญัติยา ฉบับ พ.ศ. (ใหม่) นี้ อาจเป็นข้อดีที่วิชาชีพด้านสาธารณสุขทั้งหลาย สามารถผลิตยา แบ่งบรรจุยา ได้สำหรับคนไข้ของตน ทำให้คนไข้เข้าถึงยาได้ง่ายขึ้น แต่เพียงเท่านี้ ไม่น่าจะเป็นเหตุผลเพียงพอที่จะไปหักล้างความเสี่ยงต่อความปลอดภัยของคนไข้ (ผู้บริโภค) ในด้านยา เพราะยานั้นมีคุณอนันต์ แต่มีโทษมหันต์ในตัวอยู่แล้ว ยิ่งเข้าถึงยาได้ง่ายเท่าไรก็ยิ่งเสี่ยงต่อพิษของยาเท่านั้น และหากจะทอดสายตาออกไปถึงการเปิดเวทีภูมิภาคของ AEC ที่มีการเคลื่อนย้ายของแรงงานและวิชาชีพได้อย่างเสรีแล้ว จะทำให้ประเทศไทยเสียเปรียบอย่างยิ่งที่หมอ พยาบาลต่างตัวสามารถทำการขายยา ผสมยาเองได้ในสถานพยาบาลของตน

ไทยซึ่งได้ชื่อว่าเป็นประเทศที่บริโภคยามากลำดับต้นๆของโลกได้ อาจได้ครองแชมป์นี้ตลอดไป โดยที่สุขภาพของคนไทยมิได้ดีขึ้น มีแต่จะแย่งลงด้วยพิษของยา ผู้เขียนขออย่าช้าเลย ว่า หากมีการบังคับใช้กฎหมายฉบับนี้แล้ว จะเป็นพิษต่อผู้บริโภคและเป็นภัยต่อประเทศไทย

ยุคของกินความสุขให้ประชาชน โฉนจึงยังมีการสร้างทุกข์เรื่องยาของแก่ประชาชนและประเทศไทยด้วยเล่า

บรรณานุกรม :

- วิเคราะห์ร่าง พรบ.ยา พ.ศ..... ฉบับสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา (สกก.) : ปัญหาต่อระบบยาและผู้บริโภคโดย ผศ.ภญ.ดร.วรรณ ศรีวิริยานุภาพ; (เอกสารนำเสนอเพื่อประกอบการประชุมวิชาการ วคบท./คคส. ในวันที่ ๘ กันยายน ๒๕๕๗)ณ โรงแรมแมนดาริน กรุงเทพฯ
- DrugAct_draft_261249.pdf. Adobe Reader.

ภก. วิสุทธิ์ สุริยาภิวัฒน์
เพื่อวิชาชีพเภสัชกรรม (ณ ตุลาคม, ๒๕๕๗)